

майката, Козима и ратаят щяха да се върнат в града. Козима занесе кафето на Елия, който седна на легловището си и пое чашата с треперящи ръце.

— Какво, да не ви е студено? — попита госпожицата. — Добър признак. Това означава, че треската минава; я да видя.

И тя попипа голямото му дясно ухо, тъмно и кораво като отвора на някоя пещера. При докосването на малката ръка той потрепера, като че ли някой го бе погъделичкал: очите му отново блеснаха като очите на погалено куче.

— Свеж сте като роза, чичо Елия: ще живеете още сто години, когато от нас и помен няма да има.

Той пиеше кафето си, след това наля в чашката това, което се бе изляло в чинийката и остърта остатъка от захарта, както правят децата: но след това пак остана с наведено лице, като гледаше в дъното на чашката, като че ли виждаше някакъв образ вътре.

— Къде е господарката? — попита полугласно той.

На Козима се стори, че той иска да й каже нещо, ала без да има опасност, че ще го чуе някой.

Господарката шеташе из съседните стаички, затова той каза:

— Тя ще се е изплашила нощес, горката госпожа. По моя вина; също и вие.

— Съвсем не, чичо Елия: дори ми беше приятно: никога не бях чувала такава адска врява, и то сред полето. О, аз не съм страхлива: ако в къщи чуя някакъв шум нощно време, ставам и слизам в зимника да прегледам дали няма крадци. Но сега легнете си пак и стойте мирно: аз ще ви завию, защото днес е хладничко.

Той пак си легна, но изглеждаше по-спокоен и не тъй вцепенен като предния ден; също и защото се чувствуваше по-добре. Искеше да стане и да се върне към работата си, но Иполито, който го обичаше по своему, заплаши, че ще го върже ако смее да мръдне.

А младата господарка му поднесе бульон, с разбито яйце в него,